

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
 Τιμηθέν διὰ του 'Αργυρού Μεταλλίου της 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια 1000, δραχμαί 'Εξέ-
 μνη δρχ.350. Τριμηνία δρχ.375. Το φύλλον δρ. 20
 ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαί
 επιταγαί, κατ' αριθμ.) εναπόμιστος: «Πρός το περιο-
 δικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, δόδος Εθ-
 ρηπίδου, 42 — 'Αθήνας».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
 ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου. 'ΕΛΛ' αϊ συνδρο-
 μαί αρχίζουν τήν 1ην αϊουοήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδός Ειρημίδου αριθ. 42, παρά τῷ Καρδάλειω

Περίοδος Β' — Τόμος 49ος

'Αθήναι, 6 'Ιουνίου 1942

'Ετος 64ον. — 'Αριθ. 27

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: —
 Τα κόρια πρόσωπα αὐτοῦ τοῦ μυθιστορή-
 ματος εἶναι τὰ ἑξῆς:

Ὁ Φίλιππος, ἓνα πᾶρα πολὺ ὄρατο
 καὶ καλὸ παιδί ἀγαπῶσαν γενέων, ποῦ τὸ
 μεγάλωτος στὴ Νέα - Ὀρλεάνη ἢ γριά - Ἀν-
 τωνία, μιὰ ἀφοσιωμένη μαῆρη ποῦ τὴν
 ἔλεγε θεία του. Κι ἡ μικρὴ τοῦ
 φίλη Δέα, κόρη ἐνός φτωχοῦ
 κι ἄρρωστος καλλιτέχνη μὲ
 ἑξία, ποῦ ἔκανε ἀγαλματάκια
 ἀπὸ κερι. Γάγαλατάκια αὐτὰ
 τὰ πουλοῦσε στοὺς δρόμους
 τῆς Ν. Ὀρλεάνης ἢ ὀρφανὴ
 ἀπὸ μητέρα Δέα, μαζί μὲ τὸ
 Φίλιππο, ποῦ κι αὐτὸς που-
 λοῦσε λουλούδια ἀπὸ τὸν κή-
 πο τῆς θείας Ἀντωνίας. Τὰ
 δύο ἀγαπημένα παιδιά τόγα-
 ποῦσε πολὺ καὶ τὰ βοηθοῦσε
 στὴν ἐργασία τους μιὰ ἄλλη
 καλὴ μαῆρη, ἢ Κελίνα, ποῦ
 πουλοῦσε φροῦτα καὶ γλυκὰ
 σ' ἓνα ὑπαίθριο μαγαζάκι κι
 εἶχε κι ἓνα πολὺ ἄταχτο γιοῦ,
 τὸν μικρὸ Ἀλυθέλ.

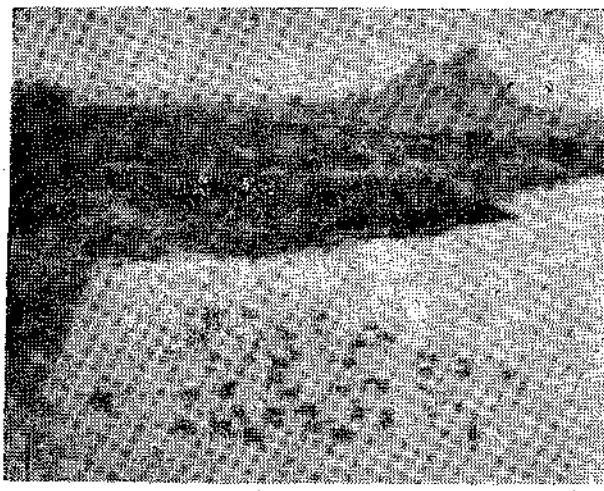
Ἐκεῖ κοντὰ κάθεται κι'
 ἓνας ζωγράφος ἀπὸ τῆ Νέα
 Ἰόρκη, ὁ Ἐδουάρδος Ἐνσο-
 ρτ, ποῦ περνοῦ τὸ χεῖμῶνα
 στὴ Νέα Ὀρλεάνη μὲ τὴ γυ-
 ναίκα του Λαύρα. Αὐτοὶ εἶναι
 πολὺ λυπημένοι. Ἐχουν χάσει
 ἓνα μονάκριβό τους παιδί, ποῦ
 τὸ ἔλεγαν κι' αὐτὸ Φίλιππο
 καὶ ποῦ εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία
 μὲ τὸν Φίλιππο τῆς θείας -
 Ἀντωνίας, μὰ καὶ ποῦ τὸς ἔ-
 μοιαζε καταπληκτικὰ. Συνέβη
 λοιπὸν νὰ γνωρίσουν τὸν μι-
 κρὸ φτωχὸ ἀνοσοπῶλη καὶ, γιὰ
 ὄλους αὐτὰς τίς συμπτώσεις, νὰ τὸν ἀγαπή-
 σουν τόσο πολὺ, ὥστε νὰ τοῦ προτινοῦν
 νὰ τὸν πάρουν μαζί τους στὴ Νέα Ἰόρ-
 κη, δὲν εὐλογάριαζαν νὰ περᾶσουν τὸ κα-
 λοκαίρι. Ἀλλὰ ὁ Φίλιππος ἀρνιέται, γι-
 ατί δὲν θέλει νὰ φύσῃ μονάχη, ἔστω καὶ
 γιὰ λίγους μῆνες, τὴ θεία - Ἀντωνία ποῦ
 τὴν ὑπεραγαπᾷ.

Ἄξαφνα, ἢ θεία - Ἀντωνία πεθαίνει. Ὁ
 Φίλιππος, ἀπαρηγόρητος, τὴν θάβει στὸ
 κοιμητήρι τοῦ ἁγίου Ρόκκου, κοντὰ στὸν
 τάφο τῆς μητέρας τῆς Δέας, καὶ, μαζεῖον-
 τας τὰ πραγμάτακα του — ἀνάμεσα σ' αὐ-

τὰ κι' ἓνα κλουβὶ μὲ χαριτωμένα ἄσπρα
 ποντίκια, ποῦ τὸς ἔδωσε νὰ τὸς τὰ φυ-
 λάξῃ, φεύγοντας γιὰ κάποια ἀποστολὴ, ὁ
 ἀγαθὸς πᾶτερ Ἰωσήφ, ὁ οἰκογενειακὸς φί-
 λος — πηγαίνει στὸ σπίτι τῶν Ἐνσορτ
 καὶ τοὺς λέγει: «Ἡ θεία μου πέθανε κι'
 ἦρθα νὰ ζήσω μαζί σας». Ἔτσι τὸ ζῆ-

πόντικακια — φτάνουν ἓνα βράδυ στὴ Νέα
 Ἰόρκη, δὲν θὰ τοὺς φιλοξενήσῃ στὸ μέ-
 γαρὸ τῆς ἢ μητέρα τοῦ Ἐδουάρδου καὶ
 πεθερᾶ τῆς Λαύρας, ἢ γριά καὶ κάπως
 κακότεροπῃ λαίδη Ἐνσορτ. (τὸν τίτλο
 «λαίδη» τὸν εἶχε πάρει μόνη της.) Αὐτὴ,
 ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἐδουάρδο, εἶχε κι' ἓναν
 ἄλλον γιοῦ, τὸν ὄρατο Φίλιππο, ἀξιωματι-
 κὸ, ποῦ σκοπεύθηκε νωπότερος στὸν πόλεμο.
 αἶχε ἀκόμα μιὰ κόρη, τὴ Μαίρη, χήρα
 τοῦ Βὴν Νόρκωμ, καὶ μιὰ ἐγγονή, τὴ Λου-
 κία Νόρκωμ, κοριτσάκι ἴσαμ ἐννέα χρό-
 νων, ποῦ εἶναι κι' ἢ χαϊδε-
 μένη «κληρονόμα». Ὅταν
 φτάνουν οἱ Ἐνσορτ μὲ τὸν
 φιλοχρηστὸ Φίλιππο, ἢ
 χήρα Νόρκωμ λείπει γιὰ
 τὴν ὄρατα τῆς στὴ Νικαία,
 κι' ἢ κόρη τῆς Λουκία μέ-
 νει μὲ τὴ γιανγιά της, μὲ μιὰ
 γαλλίδα γκουβερνάντα καὶ
 μιὰ κομμάρτερα ἀπ' τὸν τόπο.
 Μὲ πολλὴ τῆς δυσασέκεια
 ἢ λαίδη Ἐνσορτ εἶχε μάθει
 πὸς ὁ γιός της κι' ἢ νόφη
 τῆς υἱοθέτησαν ἓνα «παιδί
 τοῦ δρόμου», ποῦ θὰ εἶναι
 βέβαια πρόσωτο καὶ κακο-
 μαθημένο, καὶ φοβάται γιὰ
 τὴν ἐγγονή της, τὴ «μῆ-μου-
 ἄπτου» μικρὴ ἀριστοκρατία-
 σα, ποῦ θὰ εἶναι ὑπαρχει-
 μένη νὰ τὸ συναναστρέφε-
 ται. Ἀ! ἢ γριά δὲν θὰ τοῦ
 κόμη καθόλου καλὴ ὑποδοχή.
 Αὐτὸ μαντεύει κι' ἢ νόφη
 τῆς ἢ Λαύρα, ποῦ μιλώντας
 μὲ τὸν ἄνερα τῆς — μόλις
 ἔχουν φτάσει κι' ἀνέβηκαν
 ἴσα στὰ δωμάτια τους, πε-
 ροιμένοντας νὰ τοὺς φωνά-
 ξουν κάτω γιὰ τὸ γεῦμα —
 ἐκπράττει τοὺς φόβους της
 γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τῆς πε-
 θερᾶς τῆς ἀπέναντι τοῦ Φι-
 λίππου. Ἀλλὰ ὁ Ἐδουάρδος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Χήνες τῆς Αἰγύπτου ποῦ κάνουν τὸ μπάνιου τους
 στὸ Νεῖλο. Ἀπὸ μακρὰ ἐπιβλέπουν οἱ Πυραμίδες.

'Ανεκινώθη ἀπὸ τὴ Νιόβη

τῆμα λύθηκε. Ἐλεύθερος πιά, ὁ Φίλιππος
 τῆς θείας Ἀντωνίας θακολουθήσῃ στὴ
 Νέα Ἰόρκη τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Ἐν-
 σορτ, ποῦ θὰ τὸν ἔχουν πιά σὺν παιδί
 τους. Ἡ Δέα εἶναι πολὺ λυπημένη ποῦ θὰ
 ποχωρισθῇ τὸν ἀγαπημένο της φίλο, ἀλλὰ
 παρηγοριέται μὲ τὴν ἰδέα πὸς αὐτὸ εἶναι
 γιὰ καλὸ του, καὶ πὸς ὅσοι ἀπὸ λίγους μῆ-
 νας θὰ γυρῶσῃ στὴ Νέα Ὀρλεάνη μὲ τοὺς
 θετούς του γονεῖς, καὶ θὰ τὸν ἔα-
 ναίδη...

Οἱ Ἐνσορτ, ὁ Φίλιππος καὶ τὰ παιδιά
 τοῦ πᾶτερ - Ἰωσήφ — εἶτσι ἔλεγαν τ' ἄσπρα

τὴν καθουχάτσι. «Ἔτσι ὄρατο καὶ καλὸ
 ποῦ εἶναι — τῆς λέει — τὸ παιδί θὰ κα-
 τακτήσῃ καὶ τὴ μητέρα καὶ τὴ Λουκία
 καὶ ὄλους».

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Πιθανὸν ἢ μητέρα νὰ παρατηρή-
 σῃ, ὅπως ἐγώ, καὶ τὴν ὁμοιότητα
 ποῦ ἔχει μὲ τὸν μακαριτὴν τὸν ἀδελ-
 φὸ μου δταν ἦταν μικρός. Πολλές
 φορὲς, στὴ Νέα Ὀρλεάνη, δταν περ-

πατούσα με τον Φίλιππο στην εξοχή, μου φαινόταν πως ξανάγινα παιδί... τόσο ζωηρά μου έρχονταν οι αναμνήσεις της ετυχιωμένης παιδικής μου ηλικίας.

Και τελειώσε μ' ένα στεναγμό. Γιατί τις παρασπασμένες αυτές άδικιες μπορεί να τις είχε συγχωρήσει, αλλά δεν μπορούσε κχι να τις εξαλείψη έντελώς από τη μνήμη του...

Ενώ οι σύζυγοι μιλούσαν έτσι επάνω — χωρίς, έννοείται, να κούνη κι' ο Φίλιππος, που τοποθετούσε τα πράγματα του στην καμαρούλα του — ή λαίδη Ένσορτ, με βραδυνή τουαλέττα, περίμενε στη σάλλα την ώρα που ο γυός της κι' η νύφη της θα κατέβαιναν για το γεύμα.

Κι' ή ώρα έφτασε, κι' οι δυο έκεινοι παρουσιάστηκαν στη μεγάλη σάλλα, έχοντας στη μέση τους τόν Φίλιππο. Μόλις τούς είδε, ή λαίδη Ένσορτ όπισθοχώρησε ως την πολυθρόνα της κι' εκάθισε όπως θα καθόταν βασίλισσα στο θρόνο της. Δέν περίμεναν βέβαια μια πολλή θερμή υποδοχή — άλλ' αυτή, σε μεγάλο βαθμό ψυχρή, τούς έφερε σ' άμμουα νία... Αδυστήρ ήταν ή έκφραση της λαίδης Ένσορτ και τα μάτια της τρυπούσαν σαν τρυβέλια (και είπαμε πως τó συνήθιζε αυτό όταν έβλεπε κανένα που δέν τόν συμπαθούσε πολύ). Όταν άφησε τόν γυίο της να τη φιλήσει, κι' έπειτα παρουσίασε τó μάγουλό της και στη νύφη της με τήν παγερή αυτή έρώτηση: — Τι κάνεις, Λαύρα;

Η κυρία Ένσορτ έγινε κατακόκκινη κι' είπε: — Καλά, μητέρα. Να κι' ο Φίλιππος, ο ψυχογιός μας — έλπίζω να τόν αγαπήσετε.

Και γυρίζοντας στο παιδί, — Φίλιππε, είπε, ή κυρία που βλέπεις είναι ή μητέρα μας: θα τήν αγαπάς όπως κι' έμας.

Ο Φίλιππος προχώρησε με θάρρος και, χαμογελώντας, έτεινε τó μικρό του χέρι στη μεγάλη κυρία.

Η λαίδη φέρεσε τά γυαλιά της, κοίταξε όπεροπτικά τó παιδί και, μόλις άγγίζοντας τις άκρες απ' τά δάχτυλά του, είπε ξερά και με κάποια ειρωνεία: — Αυτό λοιπόν είναι τó νέο μέλος της οικογενείας μας;... Χαίρω πολύ, αλλά δέν βλέπω καθόλου, Έ-

δουάρδε, τήν όμοιότητα που λές. Αυτό τó παιδί είναι πολύ μελαχροινό: ο γυιός μου είχε όρατο χρώμα!

Ο Φίλιππος όπισθοχώρησε. Αμέσως κατάλαβε, με τó που, πως ή γριά εκείνη τόν αντιπαθούσε. Τά χείλη του έτρεμαν και κοίταξε τόν κύριο και τήν κ. Ένσορτ με παράπονο.

Αυτή τότε έβαλε τó χέρι της στón ώμο του παιδιού και με τρυφερότητα, πιό έμφραντική από τó συνηθισμένο, τού είπε: — Ελα, χρυσό μου, να ίδης τις ώρατες εικόνες που είν' εδω μέσα, κι' άφησε τόν πατέρα σου να μιλήσει με τη λαίδη Ένσορτ.

Ωδήγησε τó παιδί μπροστά στο πορτραίτο ενός ώραίου νέου με στολή άξιοματικού κι' έξακολούθησε να τού λέη σιγώτερα: — Αδώς είναι ο αδελφός τού κ. Ένσορτ, πού σκοτώθηκε στόν πόλεμο. Ο πατέρας σου λείει πως σου έμοιαζε όταν ήταν στην ηλικία σου. Έγώ δέν μπορώ να κρίνω γιατί δέν τόν έγνώρισα. Αλλά ο κ. Ένσορτ μου είπε πως, από τήν πρώτη φορά που σε είδε, τού έκαμε μεγάλη έντόπωση αυτή ή όμοιότης.

Εδω θάνοιξουμε μια παρένθεση. Στο έξάμηνο διάστημα που είχε σχεδόν περάσει από τότε που ο «Φίλιππος της Αντωνίας» έγινε «Φίλιππος Ένσορτ», τó παιδί είχε κάπως αλλάξει. Η παιδική χαρά που διαχυνόταν σ' όρατο του πρόσωπο και που είχ' εξαφανισθεί από τó θάνατο της αγαπημένης του θείας, δέν είχε ξαναγυρίσει. Τó παιδί είχε μεγαλώσει, είχε ψηλώσει.

Παράθεση από τó γαλλικό (Ανοικουδές) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

(ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ)

5

Σάν άστρονόμο, τούθρανου τόν θέλγει τó μαγνάδι. Κι' έτσι κοιτάζοντας ψηλά πέφτει σ' ένα πηγάδι. Και τούδε κάποιος: — Μελετάς σύ και τ' άτιτέρα ξέρεις, Και δώ στη γη μας, φουκαριά, να μήν τά κασεφές;!

6

Αυό βούδια σέρναν άμαφα κι' έτρεψ τά τιμόνι, τόσο που τó καθένα τους άρχισε να θυμώνη. Τού λέν λοιπόν: — Παράξενο, τάχα δέν τó γνωρίζεις πως μες μοχθοίμε, κι' άφρεπο σύ να τó κακαρίζεις;

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΝΤΟΜΑΤΟΚΑΛΛΙΕΓΗΤΗΣ!

Β.

«Τί γίνονται οι ντομάτες σου, Ανανία; μου έγραψε προχθές ένα Διαπλασόπουλο. Πότε θα μάς δώσης νέα τους;» «Αμ τί νέα, τους να σάς δώσω, καθυμένα παιδιά, που οι ντομάτες μου δέν πάνε καθόλου καλά; Όχι δεκαπέντε δκάδες δέν θα φάμε από κάθε ρίζα, όπως έκανα χρυσά δνειρα, άλλ' ούτε μια, ούτε μισή, ούτε έκαστό δράμα! Αλλά καλύτερα να σάς εξιστορήσω τά κωμικοτραγικά παθήματά μου απ' τήν άρχή.

Μόλις μαθεύτηκε στους κύκλους τών γνωστών και τών φίλων μας πως φυτέψαμε ντομάτες, άρχισαν να μάς έρχονται βροχή οι συμβουλές.

«Έγώ, μάς λείει ένας φίλος μας και λίγο συγγενής μας φαρμακοποιός, που έτυχε να περάσει ένα άπόγευμα από τó γραφείο, βρήκα τόν πιό άνέξοδο και τόν πιό θολικό τρόπο για να λιπαίνω τις ντομάτες μου. Διαλύω μια κουταλιά τής σουπας άμμωνία σε μια δκά νερό, και με τη διάλυση αυτή ποτίζω τις ντομάτες μου μια φορά τήν έβδομάδα. Κι' έχουν γίνει, να, τόσες!

Και με τά λόγια αυτά, έδειξε τó τραπέζι τής κυράς Μάρθας. Έθαύμασε ή κυρά Μάρθα.

— Τι λές, παιδάκι μου; Αμ τότε να τó κάνουμε κι' έμεις.

— Και βέβαια να τó κάνετε. Τώρα που θα φύγω, δώστε μου μαζί μου τó Γιακουμή μ' ένα μπουκάλι να σάς τó γεμίσω άμμωνία.

Ακόμη δέν είχε καλά-καλά φύγει ο Γιακουμής με τόν υποχρεωτικώτατο φαρμακοποιό, κι' έρχεται ή Κική κρατώντας άγκαλιά μια χαρτοσακκούλα, που είχε ξεχύσει στο φέρεμά της και τó είχε κάνει κατακίτρινο.

— Τι είναι αυτό, Κική; — Θειαφόχωμα! Μου τó έδωσε ή Καλλιόπεια που έχει στόν κήπο της κάτι ντοματιές θαύμα! Ρίχνεις μια πρέζα στα φύλλα και φοροβν όλα τά θλαβερά ζωύφια. Ρίχνεις μια κουταλιά στη , και παχαίνει τó χόμα και λιπαίνεται και γίνεται περίφημο. Όστε κοπριά χρειαζόμαστε πιό, όστε άλλο λίπασμα.

— Αμή τήν άμμωνία; — Πουά άμμωνία;

— Αυτή που μάς σύστησε ο φαρμακοποιός.

— Ε, τή βάζουμε κι' αυτή. Χά-νουμε τίποτε;

Τό άλλο πρωί, εκεί που έτοιμαζόμαστε ή Κική κι' έγω να περιποιηθούμε τις ντομάτες με θειάφι και άμμωνία, καταπλέει ή Φιφή μ' ένα πακέτο στο χέρι.

— Βρήκα τί θα σώση τις ντομάτες μας! φωνάζει.

— Άλλο πάλι;

— Μάλιστα. Συνάντησα τόν καθηγητή μου τής Φυτολογίας στο δρόμο και μου είπε ότι τó πιό δυναμικό και τó πιό άποτελεσματικό φάρμακο για τις ντομάτες είναι τά κρινίσματα σιδήρου». Πήγα λοιπόν κι' έγω εδω παρακάτω στην δδόν Ηφαίστου που είναι τά σιδεράδικα, και ζήτησα μερικά «κρινίσματα» — «λιμαδούρα» τά λένε εκεί — και τώρα θα τά σκορπίσω στο χόμα από τις γλάστρες.

— Αμ κι' έμεις που θέλουμε να τις ποτίσουμε με άμμωνία;

— Ε και τί πειράζει; Έκανε ή Κική. Μήπως κι' έγω, όταν ήμουν αδύνατη, δέν έπαιρνα και κίνα, δέν έκανα και ένέσεις, και δέν έτρωγα και μπριζολάκια;

— Πολύ σωστά. Ας δώσουμε κι' έμεις λοιπόν όλα τά στις ντομάτες μας.

Έτσι άρχισε ή «κούρα» που συνεχίστηκε επί μια έβδομάδα. Κι' ύστερα από τήν έβδομάδα αυτή, άρχισαν να φαίνονται τά θαυματουργά άποτελέσματα. Όλα τά λουλούδια που ήταν στις γλάστρες όπου είχαμε φυτέψει τις ντομάτες, έπαθαν τή μαύρη σφοδρά τους. Η φούξια τής Κικής έγινε κάρβουνο, πίσσα, οι κόκκινοι κρίνοι τής Πίστης είχαν γείρει άξιοθρήνητα τά κεφάλια τους και είχαν μαδησει οι μισοί. Τό γιασεμί τής κυράς Μάρθας κιτρίνισε σαν να είχε χύσει τή χρυσή. Μόνο ή όρτανσία τής Αγάπης φαινόταν όφελγημένη από τή θεραπεία. Όσο για τις ντομάτες, άλλες είχαν ξεραθεί έντελώς, άλλες είχαν κιτρινωφουλιάσει, και μερικές φαίνονταν σαν να μήν είχαν πειραχτεί καθόλου. Πώς να εξημερώσω ύστερα από τις ζημιές αυτές τις άδελφές μου, που μαίνονταν εναντίον μου; Πώς να τούς πώ ότι θα μάς αποζημιώσαν τούλάχιστο οι ντομάτες, άφοβ κι' απ' αυτές δέν είχαν άπομείνει παρά καμμιά δεκαριά δλες-δλες;

Και σαν να μήν έφτανε αυτό, άρχισε σε λίγο άλλη ιστορία. Τήν Κυριακή έρχεται ο Άζαρίας και ή πρώτη του έρώτηση ήταν: — Ε, πως πάνε οι ντομάτες;

— Άσε με να χαρής με τις ντομάτες, γιατί εσύ με πήρες στο λαϊμό σου. Πάνε και τά λουλούδια τών άδελφών μου, κι' εδτε με τις ντομάτες δέν είναι προκοπή.

— Και ποιός σου είπε να τις φυτέψης μέσα στα λουλούδια; έγω σου είπα, πέταξέ τα. Τώρα ή εκκαθάριση έγινε από μόνη της. Όσες ντομάτες ξεράθηκαν θα τις ξαναφυτέψης, και τις άλλες πρέπει να τις περιποιηθής κατεπειγόντως για να μη σου χαλάσουν.

— Δηλαδή; Τι πρέπει πάλι να τούς κάνω;

— Να προμηθευθής καλάμια και να τις στήσης κρεββατίνα. Έτσι μόνο δέν θα κινδυνεύουν να σου σπάσουν οι ντομάτες σου που θα ψηλώσουν και θα σου δώσουν και καρπούς.

Μάζεψα δλες μου τις οικονομίες, άγύρασα όσα καλάμια μπορούσα και τó άλλο πρωί μόλις ζύπνησα, έβγην κα στην ταράτσα για να στήσω τις ντομάτες κρεββατίνα. Πώς γίνεται τó πράγμα αυτό εγνώριζα όσο γνωρίζω τά κινέζικα, αλλά τέλος πάντων θα έπιχειρούσα. Έκει που παιδεύομαι, άκούω μια φωνή από τή δεξιά ταράτσα: — Καλημέρα σας, κύριε Ανανία. Με τις ντομάτες σας άσχολεύεστε;

— Καλημέρα σας, κυρία Βασιλική.

ΕΦΤΑ Μ' ΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑ!

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

7.

— Δέν έχεις πολύ άδικο, τής είπε ο βασιλιάς. Και μένα δέν μου γέμισε τó μάτι. Αλλά για, να ιδούμε, είναι αλήθεια πως έσκότωσε τούς δράκους; Θα στείλω άγριο, πρωί-πρωί, άνθρώπους να ιδούν.

— Κι' άν είναι αλήθεια;

— Αν είναι αλήθεια, θα τού ζητήσω κι' άλλο άντραγάθημα. Αυτό θα είναι πολύ δύσκολο. Κι' έλπίζω να μη μπορέση να τó κάμη και να τόν ξεφορτωθούμε.

— Μακάρι! είπε ή βασίλοπούλα, που ήσυχασε λιγάκι.

Πραγματικώς, τó πρωί, άμα γύρισαν οι άποσταλμένοι κι' είπαν πως οι δράκοι τής Νερομάνας ήταν νεκροί, ο βασιλιάς έκάλεσε τόν Βαρνάβα και τού μίλησε έτσι: — Έίπες όλη τήν αλήθεια, οι δράκοι είναι πνιγμένοι από τά χείρια σου. Μεγάλο βέβαια τó κατόρθωμα, αλλά για να σου δώσω τήν κόρη μου, δέν φτάνει. Πρόεπει να κάμης ακόμα ένα, πιό δύσκολο.

— Κάνω, ότι θέλεις βασιλιά μου! άποκρίθηκε ο Βαρνάβας. Πρόσταξέ με μόνο και θα ιδής.

— Λοιπόν, σε προστάζω. Στο βουνό του Παντοκράτορα, εδω κοντά, ζή ένα θεριό, ένας μονόκερος, που κανένας ως τώρα δέν μπορέσε να τόν σκοτώση: θα πās να τόν σκοτώσης εσύ!

— Και τί λογής θεριό είναι αυτός ο μονόκερος;

— Αλογο μ' ένα κέρατο στο κούτελο. Πολύ μεγάλο όμως, πολύ δυνατό και πολύ άγριο, φαβερό. Τρώει κι' άνθρώπους.

— Αδιάφορο! έγω θα τó σκοτώσω. Και θα πάω τώρα άμέσως. Φτά-νει να μου πούν κατά που πέφτει τó βουνό του Παντοκράτορα.

— Θα σου πούν. Αμε στο καλό, άντρωμένη μου, και καλή έπιτυχία.

Τού έδειξαν τó βουνό του Παντοκράτορα και ξεκίνησε χαρούμενος, με τήν πεποίθηση πως θάβρισκε πάλι καμμιά κατεργαριά να κάμη καλά και τó θεριό, όπως είχε κάνει τόν Τρομάρα και τούς Δράκους. Αλλά δέν είναι κάθε μέρα τού Άη-Γιαννιού, λείει μια παροιμία. Κι' ή γιορτή τών κατεργαρέων — λείει μια άλλη — λίγο βαστάει.

Το ίδιο πρωί, η βασίλοπούλα συναντήθηκε με τον ξάδερφό της τόν Άρσιονα, και του είπε τους φόβους που είχε με τόν «άντριωμένο» που παρουσιάσθηκε, αυτόν τόν κοινό κι' άσχημο Βαρνάβα. — Για φαντάσου να σκοτώσει και τόν μονόκερο και νά θείη ο πατέρας μου νά μου τόν δώσει!

Ο Άρσιονας τής άποκρίθηκε: — Ναι, τόν είδα κι' εγώ, αλλά μη φοβάσαι! ο μονόκερος θά τόν φάη. Μά και νά τόν σκοτώσει αυτός, δέν θά τόν κατορθώσει παρά με κανένα τέχνασμα, καμμιά πονηριά, που δέν πιάνεται γιατί δέν είναι βέβαια άντρεία.

— Και πώς θά τόν μάθουμε αυτό; ρώτησε η βασίλοπούλα. — Έννοια σου και πήρα τά μέτρα μου, τής άποκρίθηκε τόν βασιλόπουλο. Τουτό μόνο σου λέω τώρα: είμαι βέβαιος πως αυτός δέν είναι άντριωμένος· δ,τι έκαμε ως τώρα, τό έκαμε με πονηριά και ψέμματα πως έσκότωσε έφτά μ' ένα χτύπημα, εκτός αν ήταν μύγες. Μά εγώ θά τόν έσοκεπασώ!

Ότίσσο ο Βαρνάβας, χωρίς νά υποπευτεύεται τί τού μαγειρευόταν, ανέβηκε στό βουνό τού Πανιοκράτορα, και μέσα από ένα πυκνό δάσος, που ήταν σχεδόν στην κορφή, άκουσε ένα χλιμίντρισμα φοβερό και τρομερό. «Νά, ο μονόκερος, είπε μέσα του· μά δέν θά χλιμιντρίσει πολλές φορές ακόμα!».

Και προχώρησε άφοβος, γιατί είχε κάνει κηλόλα τόν σχέδιό του...

Αυτή τη φορά, είχε πάρει μαζί του ένα μεγάλο μαχαίρι κι' ένα χοντρό και μακρό σκονί. Μπήκε στο δάσος και σταθήκε μπροστά σ' ένα πελώριο δέντρο. Τό θεοιδό τόν μωρίςθηκε — κι' αυτό είχε χλιμιντρίσει — και μόλις τόν είδε, δρηψε νά τόν τρυπήσει με τό κέρατό του κι' ύστερα νά τόν φάη ολάκερο, και με τά ρούχα του ακόμα, και με τό μαχαίρι και με τό σκονί...

Αλλά τή στιγμή που ο μονόκερος δέν άπειχε απ' αυτόν ούτε μισό μέτρο, ο πονηρός Βαρνάβας, άκίνητος ως τότε, παραμέρισε άξαφνα, και τό κέρατο τού θεριοιδό, αντί νά χωθή στο στήθος του, χώθηκε στον κορμό τού δέντρου. Και καθώς η όρμη τού θεριοιδό ήταν μεγάλη, τό κέρατο χώθηκε στον κορμό τόσο βαθιά, που σφηνώθηκε μέσα κι' ήταν άδύνατο νά βγῆ.

Μ' αυτό περίμενε κι' ο Βαρνάβας. Ήτρεξε τότε στα σίγουρα, πέρασε στο λαιμό τού θεριοιδό θηλιό τό σκονί του, και τό τράβηξε μ' όλη του τη δύναμη. Ήτσι τό κέρατο βγήκε απ' τόν κορμό τού δέντρου, μά ο μονόκερος ξειψυχοδσε πιά, πνιγμένος απ' τή θηλιά. Για καλό και για κακό, ο Βαρνάβας τού κατάφερε και μιά μαχαίριά στην καρδιά. Και κίνησε νά φύγει, για νά διαλαλήσει στην πόλη τό καινούργιο του άντραγάθημα. Μπορούσε πιά ο βασιλιάς νά μὴν τού δώσει τήν κόρη του...

Αλλά καθώς έβγαινε από τό δάσος, είδε δυο νέους καλοντυμένους, που τόν κοίταζαν με χαμάγελο κοροϊδευτικό. Ήταν τόν βασιλόπουλο μ' ένα φίλο του παλατιανό, που τόν είχε πάρει για μάστυρα.

— Ποιος είσαι σύ και τί γυρεύεις εδώ; ρώτησε σταματώντας τόν Βαρνάβα.

- Ο Βαρνάβας ξεκούμπωσε άμέσως τό σακκάκι του.
- Α! είσαι ο άντριωμένος που σκοτώνεις έφτά μ' ένα χτύπημα;
- Μάλιστα, εγώ είμαι.
- Μά ανθρώπους ή... μύγες;
- Μύγες; Ποιός τόν λέει αυτό; Άνθρώπους!
- Εσύ έσκότωσες τούς δυο Δράκους;
- Έγώ ο ίδιος, μάλιστα!
- Μήπως τυχόν έσκότωσες και τόν μονόκερο, που λημεριάζει σ' αυτό τό δάσος;
- Τώρα; νάταν κι' άλλος!
- Έτσι έ; Και πως τόν έσκότωσες;
- (Τό τέλος στο ερχόμενο)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΒΡΑΔΥΕΣ

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος—

Και σά νά πεφταν πέτρες στην καθηφοριά, σπρωγμένες από τά πόδια ανθρώπων, που βιαστικά ανέβαιναν τήν καθηφοριά. Σε λίγο τόν άλογο τού καπετάνιου κάρφωσε πάλι τά πόδια του τρομαγμένο στη γη, δέν ήθελε νά προχωρήσει, σήκωσε τ' αυτιά του, άρχισε ν' αναπνέει δυνατά και τό ξανάπιασε ή ίδια άγωνία.

Και νά, πάλι: παρουσιάστηκε κάτω απ' τόν φεγγαρόφωτο, στο πλατώμα της λεύκας, μιά άσπρη μπαλωματιάρα γίδα μ' έφτά κασικάνια κι' έρριξε μιά ματιά γεμάτη παράπονο στ' άσκέρι. Μά ο καπετάνιος πρόφτασε πάλι, έβγαλε γλήγορα τό τοσκμάκι του, άναψε τοιγάρα και τά στοιχειά έγιναν άμέσως άφαντα... Κι' οι άνθρωποι ξεκίνησαν και πάλι συνεχίζοντας τό δρόμο τους. Μά και που είχαν πιά ξενοιάσει σχεδόν κι' είχαν άρχισει νά μη φοβούνται πιά καινούργιο συναπάντημα με τά ζωτικά, πολλές φωνές άγριες, ξώφρενες, γεμάτες πείσμα και παράπονο· τόν νυχτερινόν άγγερα κι' άντιδούσαν στα γύρω βουνά: — «Άδικοσκοτωμένοι, άδικοσκοτωμένοι!» Ήταν οι φωνές έφτά καλλιηκάρων και τού καπετάνιου τους, που είχαν πέσει κείνες τίς μέρες θύματα τών όχηρών, προδομένοι από χριστιανούς, γιατί ποτέ δέν έλειψαν οι προδότες. Ήταν οι φωνές τών ψυχών, που είχαν παρουσιαστεί πρωτότερα, παίρνοντας τήν πρώτη φορά μορφή γελαιδιών και τή δεύτερη μορφή γιδιών. Θά γύριζαν έτσι σαράντα μέρες εδω, θά πήγαιναν νά διαβούν απ' όλα τά μέρη, που είχαν περάσει στη ζωή τους, κι' έπειτα θά έφρευαν απ' αυτόν τόν κόσμο. Κείνη τήν έποχή, που οι ραγιάδες είχαν ξεσηκωθεί και πολεμούσαν, ελοι οι κάμποι, οι λόγγοι κι' όλα τά βουνά είχαν γεμίσει από ψυχές άδικοσκοτωμένων, που τριγύριζαν τίς νύχτες παίρνοντας τή μορφή ζώων. Γι' αυτό, ο μεγαλύτερος φόβος για τά παλλιηκάρια τού καιρού εκείνου δέν ήταν ο όχηρός, αλλά τά στοιχειά—οι παραπονεμένες ψυχές τών άδικοσκοτωμένων...»

— Μά μήπως και τώρα δέν τριγυρίζουν τίς νύχτες οι ψυχές τών άδικοσκοτωμένων; είπε ο Μπαρμπαγιώργης. Γι' αυτό φωνάζουν τόν παπα και διαβάζει πάνω στο αίμα. Όταν τώρα και πενήντα χρόνια, είχαν σκοτώσει κάποιον, για νά τόν ληστέψουν, είδα κάτω στην πλατεία, μιά νύχτα, τρία άσπρα γουρούνια, που έτρεχαν κι' έσκούζαν: άδικοσκοτωμένοι!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Φ Ω Ψ

Προπάταγα στην έρημιά. Μονάχος. Σκατάδι πίσσα. Ήμουν στο μεγάλο δάσος με τίς βελανιδιές, τό πυκνό. Προπάταγα από όρα μες στους σκοίνους χωρίς νά καταφέρνω νά βγω σέ έξυγαντο.

Κι' ή νύχτα προχωρούσε κι' ύφαινε τό σκοτάδι της γύρω μου. Ήμουν φοβερή μονάχος. Τό σκοτάδι είχε τυλίξει τήν ψυχή μου με μελαγχολία και βαρυθυμία.

Ξαφνικά, στο πλέριο σκοτάδι τού δρόμου μου άντίκρουσα ένα φωτάκι πρασινωπό. Ένα γλυκό και συντροφιακό φωτάκι πυγολαμπίδας—μιάς μικρούλας πυγολαμπίδας τό φωτάκι.

Ζεσθάθηκα. Κάποια σβυσμένη φλόγα εντός μου ξαναζωντανέψα κι' αστάνθηκα μιά άπεραντη χαρά νά με πλημμυρίσει δλόκληρο. Δέν ήμουν πιά μονάχος.

Ευχαρίστησα με τά μάτια τή φωχγή πυγολαμπίδα πού, άνίτικπη για όλα, έξακολουθούσε νά ρίχνει τό γλυκό της φώς, κι' έξακολουθούσα γεμάτος όρεξη και συντροφιά τό δρόμο μου στο σκοτεινό μονοπάτι...

Σίφουνας [Α]

ΤΟ ΒΑΖΟ

Σε μιά ψηλή βάση στεκόταν από καιρό ένα πανώριο βάζο. Ο ήλιος διαβαίνοντας τόλουμε στις άχτίδες του κι' έκανε χιλια χρώματα νά φαντάζον άπάνω του. Οι άνθρωποι που περνούσαν τό κοιτάζαν με πόθο και θαυμασμό. Μακαρίζανε τόν τεχνίτη που τόπλασε σ' ένα χέρια του, και διψούσαν νά τό κρατήσουνε στο δικά τους. Μά ή βάση ήταν πολύ άψηλή και κενείς δέν μπορούσε νά φτάσει ίσαμε αυτό.

Κι' ελοι τό χαιδεύαν με τό μάτι από μακριά κι' όνειρευότανταν νάρθη μιά όρα νά χαρούνε από κοντά τό έξαισιό του φίλντισι, απ' όπου θάταν δίχως άλλο κατοικέμένο.

Μιά μέρα φώσηε άγγερας δυνατός. Σκέπασε με σύννεφα τήν ήλιόχαρη πόλη και διάβηκε βουίζοντας τούς δρόμους της. Στο πέρασμά του γροέμισε και τ' όριο βάζο. Ήπεσε από τήν άψηλή του βάση και θρυμμάτιστηκε στο χώμα. Κομμάτια τώρα, δίχως μορφή κι' από πρόστυχη πάστα φτιαγμένο, κειτόταν τώρα κάτω νερό.

Σάν ξαναβγήκε ο ήλιος, οι άνθρωποι πούχαν κρυφτεί φοβισμένοι, ξαναβγήκαν και σκύθηκαν με τρόμο πάνω από τό γροεμισμένο τό βάζο. Χαμογέλασαν τότε πικρά για τό λάθος τους κι' έφυγαν.

Από τότε κενείς δέν ξανάρθε στο μέρος εκείνο κι' ο άγγερας, όταν περνώ μεσα από τή βάση τήν άψηλή, κά-

νει ένα βουητό σαν κλάμμα, και τά σπαμένα άπομεινάρια συνεπείθονται και κυλούνται στη σκόνη...

Έθνηκόν Ίδεώδες [Α]

ΣΥΝΝΕΦΑ

Και πέρα μακριά, στο βάθος της θάλασσας, φαινόταν ακόμα τά μαύρα, τά κατάμαυρα σύννεφα. Ήσαν απ' τά πανύψηλα βουνά και σκέπασαν τή χώρα. Και κεί κάτω οι άνθρωποι παρακαλούσαν νά χαθούν τά μαύρα σύννεφα που τούς πλάκωναν τήν καρδιά. Παρακαλούσαν νά δουν λίγο τόν ήλιο, ν' αναπνεύσουν έλεύθερα. Τά σύννεφα όμως έμεναν. Και γέμισε ο τόπος καταχνιά, και ή μαυρίλα πλάκωνε. Και κάθησαν πάνω στη χώρα εκείνη πολλές μέρες, πολλές βδομάδες. Μά οι άνθρωποι πάντα είχαν έλπίδα στην καρδιά. Τό ήεσαν πως μετά τή συννεφιά, θά ξανάβγαινε ο ήλιος. Κι' αλήθεια! Τά σύννεφα άρχισαν νά φεύγουν κι' έμεινε μόνο μιά σκαύρα σκοτεινή γραμμή που όλο μικραίνει στο βάθος της θάλασσας. Φεύγοντας άφησαν στη χώρα εκείνη πολλές καταστροφές. Γιατί είχαν ρίξει πολύ νερό κι' είχαν κάνει μεγάλες πλημμύρες. Μά τά σύννεφα έφευγαν πιά. Και κάτω απ' τόν ήλιο που σέ λίγο θά άρχιζνε τίς χουσιές του άχτίδες, όλα θά πύχαιναν καλά. Στη χώρα ο ούρανός καθάρισε. Ρόδισε τριγύρω στα πανύψηλα βουνά. Ήταν τήν όρα εκείνη ή άγνή άρχινήσημένη. Κι' έφγγε, έφγγε όλο και περισσότερο. Τώρα που τά σύννεφα πιά χάθηκαν, όλα θά φέγγουν...

Ήλέντρα [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο δάσκαλος: Τι είναι ή λέξη «σήμερα». Τοτό;
 Ο Τοτός: Ρήμα!
 Ο δάσκαλος: Ρήμα;;!! Και πως κάνουν οι χρόνοι του;
 Ο Τοτός: Ενσώτος: σήμερα Παρακατικός: χθές, Άόριστος: προχθές, Μέλλον: αθριε, Τετελεσμένος μέλλον: Μεθαύριο!!!

Πληγωμένος Άστός

— Μαμά, φωτά ο Τάκης, εκείνο τό όργό που ήταν στο δωμάτιό σου ήταν μεριγλιαντίνα;
 — Όχι δά, ήταν γόμμα.
 — Γόμμα; Α, τώρα κατάλαβα!
 — Τι κατάλαβες;
 — Γιατί δέν ξεκολλά τό σκουπί μου απ' τό κεφάλι μου!

(Παιδιά)

Ήμερούλα Τραλαλά

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

Από το ερχόμενο φυλλάδιο
 αρχίζει το νέο μυθιστόρημα:
**«ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ
 ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ»**

τρυφερό, θελκτικό, χαριτωμένο,
 με πολλές όμορφες εικόνες. Το
 διασκευάζει απ' το γαλλικό της
BERTHE BERMAGE η δ.
ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΔΗ και
 θα διακοσμηθεί από τη Β' Έξα-
 μηνία.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[MB-858]

Προσιόπιο, για κρυμμένο
 θησαυρό συγχαρητήρια.
 Μπράβο στους νικητές. Νίλς, ξε-
 ποδάρισμα ε; τί σου κάναμε;
 Δηροσθένη, Δόσκριν, κατόρθω-
 μα! Πώς λύσατε το γρίφο;
**«Ηλέκτρα, Κίρκη, Παγκρα-
 τιώτισσα»**.

[MB-859]

Βραβεία πνεύματος: Είς τε-
 λευταίως ταλαιπωρηθέντας
 «Ανοιχτοκάρδους» στέλλομαι λι-
 γο μέλι (η) και νέο τηλεφωνο
 γιατί στο 82105 άπαντασιν:
«Φρεναλογική Κλινική». Είς
 «κοσμοκόν» μπακαλιάρου μό-
 λης ιδρύσαντα Σάλλαγον, στέλ-
 λομεν μερικάς περιγιναντιές και
 κουδουνάκια προς διάκριτον.
**ΔΑΚΗΣ - ΔΟΞΑΣ - ΔΟΡΑΤΟΣ
 ΝΙΝΟΣ - ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ -
 ΤΑΞΙΑΙΩΤΗΣ**

«ΝΙΚΗ - ΒΑΛΛΑΟΣ»

[MB-860]

Αποτελέσματα Ιου Έγδοσολ-
 λογικού διαγωνισμού.
 Πηκ - πόνκ: 1) Έβστ. Δαφνο-
 μήλης 2) Μάρκος Μπόταρης 3)
 Δημ. Υφολάντης 4) Νότης Μπό-
 ταρης 5) Παλαδοττικός.
ΔΙΑΠΛΑΣΤΑΡΕΑ

[MB-861]

Σοφαι σκέψεις μεγάλην
 άνδρων.
 Τό τερπελιόζαν έστι φιλο-
 σοφειν.
ΤΡΕΙΣ ΤΕΜΠΕΑΝΔΕΣ

[MB-862]

ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ
 Άρχαιραίες για τό β' έξά-
 μηνιο του 1942 (Σύνθεση Ιβικ):
 Πρόεδρος: **Ήπειρωτάκι**,
 Γραμματεός: **Τυφλός Άνοιχτο-
 μάτης**, Ταμίας: **Ηλέκτρα**.
 Μέλη: **Βαρκούλα** του **Νεί-
 λου**, **Ερμής**, **Κίρκη**, **Μιχαήλ**

**Άγγελος, Ναυτίλος Παγκρα-
 τιώτισσα, Πράξ, Χρυσάφι-
 νια.**

Σας θυμίζουμε τό διαγωνισμό
 μας **Άστειόν Άνευδότην**
 [MB-688].

[MB-863]

Αρχίζοντας κι' εγώ τή ζωή
 μου άνάμεσα σας, ανταλ-
 λάσω γραμμάτια και (τετραδιά-
 κια) Δισθοναίς: Βγαγγάλιαν Κύ-
 ρου, Φερρών θα Άθήνα [1] διά
Δευκαδινοπούλα

[MB-864]

Απόφασις Άνατάου Συμ-
 βουλίου Δουκισσών: Κη-
 ρύσσονται σταυροφορία κατά
 του **Όμπλιγκανώ**, καλοδμεν
 δλους τόδς τιλοόχους να συμ-
 πράξουν!

ΔΟΥΚΙΣΣΕΣ

[MB-865]

Τόδς φίλους του μ' εχρήθη-
 καν εχχαριστώ έλόκαρδα. —
Τελική προσθεσία του φιλο-
 λογικού διαγωνισμού [MB-507]
30 Ιουλίου. Άλκη, Νάρκισσος,
 Μυρτώ Χάρη, Ηλέκτρα, Μυρ-
 σίνη, Φορκίδα, Ήλιε Αγγινέ,
 Τζόκω, Άφροδίτη, κι' από σάς
 περιμένω συμμετοχή.

ΣΠΟΥΝΑΣ

«Άνοιχτοκάρδων» Πατρών

[MA-866]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΗΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
 Όργανώσαμε **Δαναϊσική
 Βιβλιοθήκη** για τό Διαπλα-
 σόπουλα.

Κανονισμός - Πληροφορίες στά
 μέλη του «Προσιόπιο» και
 στά γραφεία τής Διάπλασης.
 Με μοικικούς φίλους πήγαμε
 στέν Άλιμο έκδρομή. Ήταν
 θαύμα.

[MB-867]

ΜΥΡΙΝΗ; Άδικα έφαξα στίς
 άναμνήσεις μου. Συχώρα,
 αλλά δέν σέ θυμομαί. Ποιά
 είσαι ; ;

ΚΙΤΡΙΝΗ ΑΡΑΧΝΗ

[MB-868]

ΠΥΡΓΙΩΤΙΚΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ
 Χαίρετόμε: Μιράλδα Πέρ-

ση, Μπάτη, Πειραιωτόπουλο,
 Άνάκιο, Παφνούτιο, Άνεμοζά-
 λη, Φιλελεύθερη, «Νίκη - Έλ-
 λάδα» κ.λ.π.

[MB-869]

Λουδοβίκος, Έφουθρόδε-
 με, τρία εχχαριστώ για τό
 τρία βραβεία.
**ΠΑΗΓΩΜΕΝΟΣ ΑΕΤΟΣ
 ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
 ΝΗΡΕΥΣ**

[MB-870]

Οι κτείρομεν Άθάνατον Έλ-
 λάδα διότι, φοβούμενοι δά-
 ναμιν Περσιόκιο, δέν εξέθα-
 καν δικαίως άποφάσεις. Οικτει-
 ρομεν πενυκλέα μέλη Περσιόκ-
 κίου.

**Ψύρος, Χρυσόπτερος Άε-
 τός, Πανελ. Πόθος, Ποντι-
 κίκι, Άνθοσώλις, Ναυσιλιώ-
 τής, Άφρός, Έλευθερωτής,
 Ούρανιος, Πρίγκη της Κα-
 ταιγίδος, Κόκκινος Κρίνος,
 Ύπερίων, Στοιχειομύνη Βα-
 σιλόπουλο, Χρυσή Έλιπίς,
 Ροδοδάφνη, Μικρά Σημαιο-
 φόρος, Κλειδοκώμβυλον, Νί-
 νος, Μαθρος Ίππότης.**

[MB-871]

ΠΡΟΣ ΓΝΩΣΙΝ ΚΑΙ ΣΥΜ-
 ΜΟΡΦΩΣΙΝ.

Ένακα τών πολλών άσολιτών
 δέν άλληλογραφώ με σδένα,
 σδερίμαν σδέν. Άναλλάσσω
ΜΟΝΟΝ Μικρά Μυστικά, έχοντας
 έξασφαλίσει ικανόν αριθμόν από
 τετραδικία και φακέλλους.

Έν συνεχεία, κατερχόμενος
 στό δημοψήφισμα του Καπετάν
 Άγρα (MB-511) άναμένω τήν
 άποφασιν δσων με έγνώρισαν,
 με γνωρίζουν και θα με γνωρί-
 σουν.

Δημοσθένης

πρόεδρος **Άθανάτου Έλλάδος**

[MB-872]

Η (MB-699) δέν είναι κείμε-
 νο... διαγωνισμού Τυπα-
 γραφικών λαθών, αλλά όθρα ά-
 κουσίου σκοτώματος εκ μέρους
 του τοπογράφου! Διορθώσατε:
 1. Άντί: Έχεις ρυηθείσι —
 έχεις.

2. Άντί: Τσαρακάκι — Τσα-
 ρουκάκι.

3. Άντί: «ένδιαφέρον σου»
 — «... σου».

4. Άντί: Άνδρεάδη — ...
Εύφροσύνη (!)

5. Ό θλαμμένος Ίππότης, τέ-
 λος, δέν άνήκει στό Σύλλογό
 μας.

— Η νέα ένδοσολογική μας
 έκδρομή έγινε στίς 14 Μαΐου,
 με τό ίδιο πάντοτε κέφι, αυτή
 τή φορά σέ δένδρα, σέ λουλού-
 δια.

— Νέα μέλη του Προεδρείου:
 Γραμματεός: **ΓΑΒΡΙΑΣ**. Τα-
 μίας: **ΕΛΛΗΝΙΣ**. Τά παλαιά
 παραμένουν ως μέλη.

— [MB-120-519] «**Η
 Άθήνα**».

«**ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ**»

[MB-873]

ΜΗΤΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 ΑΓΣΕΩΝ ΠΝ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ.

Σόμφωνα με τή MB-48, προ-
 κηρήσσομε διαγωνισμό λύσεων
 πνευματικών άσκήσεων. Ζητάτε
 κείμενα απ' δλους τόδς εχχώ-
 ριστους; ή απ' τή διεθνοση
MB-43. Προθεσμία 30 του Σε-
 πτέμβρη. Συμμετοχή είκοσά-
 δραχμη. Βραβεία «έκλεχτοτατό-
 τατα».

Έμπρός, Διακλασκόσομαι Περ-
 ριμένους.

«**Άχάριστοι φίλοι**»

[MB-874]

Ανήλικα, δόπορμεν, άλλ' ού-
 θέποτε άναπαύομεθα επί
 των δαφνών μας.

(Σας άναπαύοσθε... υπό τας
 — άναπαύοτους άλλωστε—δάφ-
 νας σας!!!)

«**ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ**»
 (ΑΘΗΝΩΝ)

[MB-875]

Παιχνιδάρα, πδς πάει ή πο-
 δηλασία; **Έλσα**, ή βάλς
 του Σοπέν έξοχη, ε; **Σόλβα**, χαι-
 ροτίσιματα στήν άδελφοδλα σου
Προσιόπιο ή πνευματιστικές
 συνδρασεις προσδουον; **Α-
 κίκι**, Πάτερ μου, μαύρην άγο-
 ράν ποιείς. Σέχω συλλάβεις δίς
 (συμφωνείς);

«**Άγνωστος Ίππότης**»

[MB-876]

Αποκαλύπτω: **Δημοσθένης** —
Ίππότης τών Ρόδων.
**Δοξή τής Κίφαλληνας, Χρυ-
 σόπτερας Άστει, Πυθόδα, Δευ-
 κή Πρίγκη, Τραγοδιστή,
 Γαλάξια Πρίγκηνα**, καταχάρη-
 κα διά γνωρίσιαν, **Έλευθερω-
 τά**, ποιητής εκ του προεδρείου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

ταμίας α' παραρτήματος τής
ΧΑΡΑΓΓΗΣ

[MB-877]

Αναποκάλεψη, γίναν ρεζι-
 κές μεταβολές Προδου! **Βερ-
 βένα**, γαιρω όσ. **Γαλήνη**
 Που θα σέ βρω; **Καρνάτις**, όρ-
 θά - κοφτά άρνόμα. **Έντελ-
 βάξ**, άνηουχό, **Αρνά Ροδούλα**
 άντιχαιρτώ. **Χρυσόφτεση**, κα-
 ταλαδανώματσί!!

ΔΙΑΒΑΤΑΡΙΚΟ ΠΟΥΑΙ

[MB-878]

Είς δημοψήφισμα **Καπετάν
 Άγρα** όποστηρίζατε τόν
Πανελλήμιον Πόθον.

ΑΝΘΩΠΩΑΙΣ

[MB-879]

Ροδοθασιλιά, είσαι... θέ-
 δαιος; ; ;
 Διπλωμάτια... άφραστη!!!
 Συγχαρητήρια!

Μή... κρέθσοσι! (Ό κό-
 σμος τείχει... τσάμπανο και ό
 κρυφός καρφάρι!)

Βασίλισσα τών Ρόδων

[MB-880]

Οργανωτές του «Κρυμμένου
 Θησαυρού» τής Άθανάτης
 Έλλάδος, μπράβο σας! Τά γλυ-
 κιά σπουδαία!

Ή όρμδα για τό «Προσιό-
 πιο»: **Βαλιέτα**, **Αϊάν** **Αρι-
 στεύαν**, **Νίλς**, **Πρόμαχος** τής
 Έλευθερίας.